

*Mire az egyik, egy Szufi-cserép,
akiből dőlt az izgatott beszéd:
– "Mennyi Agyag! – ki tudja, közülük
ki a Fazekas és ki a Fazék?!"*

*Omár Kháyyám:
Rubáiyát (Szabó Lőrinc
fordítása)*

Galántai Zoltán 69

A FAZEKAS MESÉJE

Sok évvel ezelőtt történt, hogy az esti ima

után az ablaknál ültem. Az ablakom a kopár udvarra nyílt, én pedig szegény voltam ahhoz, hogy gyertyát vegyek, meg persze ahhoz is, hogy beüljek egy teaházba. És ruhám is túlságosan ócska lett volna hozzá. Az életemet a kaligráfia tanulmányozására tettem fel, és minden pénzemet finomra őrlöt tusrá, papírra meg különleges, Közép-Ázsiából származó teveszőr-ecsetekre költöttem. De végül sosem sikerült a lényegyet megragadnom, és miközben azon tűnődtem, hogy mit csinálok rosszul, egyszerre csak azt láttam, hogy egy angyal lép be a velem szemben, az udvar túlsó végén lakó fazekas műhelyébe, aki agyag korsókat készített az éves vásárra, és mindegyiket az arab ábécé betűiről nevezte el.

Alif, bá, tá, és így tovább.

Lassan haladt velük, de már csak egyetlen korsó volt hátra. Egész évben erre az alkalomra készült, bár a mi korunkban már az emberek nem kézzel, hanem géppel készített edényeket vesznek, mert azok sokkal jobb minőségűek és megbízhatóbbak, őt ez nem érdekelte. Alapanyagul a városunk határában bányászott, szürke és szemcsés agyagot használta, és amikor néha összetalálkoztunk, akkor szívesen beszélt arról, hogy most végre meg fog gazdagodni, és felhagyhat a munkával, és hátralévő életét jómódban élheti le. Ugyanis, mondta, ezek különleges edények, mert összefüggés van a nevük meg a formájuk között, bár a kívülállóállóknak úgy tűnhet, hogy mindegyikük ugyanolyan, és egészen biztosan fel fog bukkanni valaki, aki megfelelően értékeli őket.

Az ajtaja nyitva volt, a lámpája körül százsámra rajzoltak a muslicák, szúnyogok meg mindenféle apró, szárnyas teremtmény, és én tisztán láttam, hogy az angyal, aki túlságosan is különbözött minden más élőlénytől ahhoz, hogy közülünk való lehessen, odalépett a fazekashoz, aki még most is az edényén dolgozott, lehajolt hozzá, és súgott valamit a fülébe. A fazekas pedig anélkül bólintott, hogy felnézett volna rá.

Azért mesélem csak el mindezt, mert lehet, hogy ezek az események összefüggésben vannak azzal, hogy a fazekas másnap reggel kivitte az udvarra az összes korsóját, és egy kalapáccsal összetörte. Persze az is lehet,

hogy nem. Amikor megkérdeztem, hogy miért teszi ezt, akkor csak nevetett, és még aznap el is hagyta a várost: semmit sem vitt magával. Talán zárando-
kútra indult, és azóta sem hallottam róla. Úgyhogy mostanság, amikor es-
ténként továbbra is egyedül üldögélek a szobámban, és a semmire sem
70 jó kalligráfiai kellékeim vesznek körül, csak a bezárt és romladozó mű-
helyre látok rá, és néha azt találgatom, hogy mit mondhatott neki az
angyal. A cserépdaraboknak már nyoma sincs: törmelékük összekeveredett
az udvar porával, és ahogy öregszem, én is egyre kevésbé emlékszem rá, hogy
pontosan miként is történt az egész.

Úgyhogy lassanként már majdnem meg is győztem magam, hogy csak
a képzeletem játszott velem.

De aztán néhány napja, alkonyat után mintha ismét az angyal tűnt
volna fel a sikátorunkban. Talán azért jött, hogy hírt hozzon a fazekasról,
vagy talán azért, hogy nekem is a fülembé súgjon egy üzenetet, ám valamiért
meggondolta magát, és visszafordult. De ennek ellenére biztosra veszem,
hogy előbb-utóbb engem is megszólít majd.

Azt pedig még ráérek eldönteni, hogy én is engedelmeskedem-e neki.

